

Megtölteni a termet

Volt egyszer egy messzi-messzi ország, s abban a messzi-messzi országban, egy pompás palotában élt egy nagy, nemes, gazdag király. Mivel élete a végéhez közeledett, el kellett döntenie, hogy a három fia közül melyiknek adja az országát: ki lenne a legbölcsebb, legjobb királya ennek a csodás, javakban bővelkedő országnak.

Maga elé hívatta hát őket és így szólt: – Kedves fiaim, mivel mindhármukat egyformán szeretlek, egy próba elé állítalak benneteket. Ez majd segít eldönteni, hogy melyikőtök kormányozza halálom után az országot. A feladat, amire kérlek, a következő: palotámnak a báltermét pirkadattól éjfélig meg kell töltenetek színültig valamivel, akármivel. Akinek ez sikerül, az kapja meg a koronámat és a királyságomat. Kezdjed te, kedves legidősebb fiam.

A legidősebb fiú gondolkozott, s mivel a környéken jó sok homok volt, azt gondolta ki, hogy majd színültig megtölti a termet homokkal. Nosza, hozzá is látott, száz szolga lapátolta, talicskázta vele a homokot, hordták pihenés nélkül, szakadatlan dolgoztak pirkadattól éjfélig, ám hiába, a terem még csak félig sem telt meg.

A középső fiú úgy gondolta, szalmával próbálkozik, hisz aratás volt, rengeteg a szalma, hátha azzal sikerül megtöltenie a termet a padlótól a mennyezetig. Neki is száz szolga segített, hordták, hányták, vasvillázták, cipeltél a szénát, izzadtak a melegben, ám a pirkadattól éjfélig tartó kemény munka eredményeképp a terem még így is csak kétharmadáig telt meg.

A legkisebb fiú következett. Pirkadatkor leült a bálterem közepére a földre, és nem csinált semmit. Egész nap csak ült és mosolygott. A testvérei elhűlve kérdezték, hogy-mint akar így megfelelni a próbán, de ő csak nyugodtan mosolygott. Majd, amikor elérkezett az éjféli és jött a király, hogy megnézze, mit végzett a legkisebb fia, a fiú a bálterem közepén ülve elővett egy mécsest és meggyújtotta. A mécses fénye egy szempillantás

alatt betöltötte a báltermet, a padlótól a mennyezetig, a legtávolabbi sarkokkába és zugba is jutott belőle.

A király szívét mérhetetlen melegség töltötte el, és így szólt: – Fiam, látom, hogy nemcsak okos vagy, hanem a szíved tele van szeretettel, alázattal és bölcsességgel. Kívánom, hogy királyságod alatt ez a Fény vezéreljen az uralkodásban. És a legkisebb fiú igazán méltó, bölcs és nemes király lett az országnak.